Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

17. prosince 2015 *

„Řízení o předběžné otázce — Obchodní politika — Dumping — Neplnitelné plynové kapesní kamínkové zapalovače — Nařízení (ES) č. 1225/2009 — Článek 11 odst. 2 — Pozbytí platnosti — Článek 13 — Obcházení — Prováděcí nařízení (EU) č. 260/2013 — Platnost — Rozšíření antidumpingového cla v okamžiku, kdy nařízení, jímž bylo uloženo, nebylo již v platnosti — Změna obchodních toků“

Ve věci C-371/14,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Finanzgericht Hamburg (finanční soud v Hamburku, Německo) ze dne 17. června 2014, došlým Soudnímu dvoru dne 1. srpna 2014, v řízení

APEX GmbH Internationale Spedition

proti

Hauptzollamt Hamburg-Stadt,

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení L. Bay Larsen, předseda třetího senátu vykonávající funkci předsedy čtvrtého senátu, J. Malenovský, M. Safjan, A. Prechal a K. Jürimäe (zpravodajka), soudci,

generální advokát: Y. Bot,

vedoucí soudní kanceláře: I. Illéssy, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 2. července 2015,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za APEX GmbH Internationale Spedition M. Hackertem, Rechtsanwalt, a R. Etehadem,

— za Radu Evropské unie S. Boelaert, jako zmocněnkyní, původně ve spolupráci s D. Geradinem a N. Tuominen, poté N. Tuominen, avocats,

— za Evropskou komisi F. Erlbacherem, T. Maxian Ruschem a A. Stobieckou-Kuik, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 16. července 2015,

vydává tento

* Jednací jazyk: němčina.

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká platnosti prováděcího nařízení Rady (EU) č. 260/2013 ze dne 18. března 2013, kterým se rozšiřuje konečné antidumpingové clo uložené nařízením (ES) č. 1458/2007 z dovozu neplnitelných plynových kapesních kamínkových zapalovačů pocházejících z Čínské lidové republiky na dovoz neplnitelných plynových kapesních kamínkových zapalovačů zasílaných z Vietnamské socialistické republiky bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Vietnamu, či nikoli (Úř. věst. L 82, s. 10, dále jen „sporné nařízení“).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společností APEX GmbH Internationale Spedition (dále jen „APEX“) a Hauptzollamt Hamburg-Stadt (hlavní celní úřad města Hamburku, Německo), jehož předmětem je rozhodnutí Hauptzollamt Hamburg-Stadt uložit společnosti APEX povinnost odvést antidumpingové clo.

Právní rámec

Nařízení č. 1225/2009

3 Ustanovení upravující použití antidumpingových opatření Evropskou unií platná v rozhodné době z hlediska skutkového stavu v původním řízení byla obsažena v nařízení Rady (ES) č. 1225/2009 ze dne 30. listopadu 2009 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. L 343, s. 51; oprava Úř. věst. 2010, L 7, s. 22), v původním znění, jakož i ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 765/2012 ze dne 13. června 2012 (Úř. věst. L 237, s. 1, dále jen „základní nařízení“).

4 Bod 19 odůvodnění základního nařízení stanoví:

„[…] by právní předpisy Společenství měly upravovat možnost vypořádat se s praktikami, včetně jednoduché montáže zboží ve Společenství nebo ve třetí zemi, majícími jako hlavní cíl obcházení antidumpingových opatření.“

5 Článek 10 tohoto nařízení, nadepsaný „Zpětná působnost“, v odstavci 1 stanoví:

„Prozatímní opatření a konečné antidumpingové clo se uplatní pouze na výrobky, které jsou propuštěny do volného oběhu po dni, k němuž vstoupí rozhodnutí přijaté podle čl. 7 odst. 1 nebo čl. 9 odst. 4 v platnost, s výhradou výjimek uvedených v tomto nařízení.“

6 Článek 11 odst. 2 první pododstavec uvedeného nařízení stanoví:

„Konečné antidumpingové opatření pozbývá platnosti pět let po uložení nebo pět let od ukončení posledního přezkumu, který se týkal dumpingu i újmy, pokud při přezkumu nebylo zjištěno, že dumping a újma pravděpodobně přetrvají nebo se obnoví, pokud opatření pozbude platnosti. Přezkum opatření před pozbytím platnosti zahájí Komise z vlastního podnětu nebo na žádost podanou výrobci ve Společenství nebo jejich jménem a opatření zůstávají v platnosti až do dokončení přezkumu.“

7 Článek 13 tohoto nařízení, nadepsaný „Obcházení“, zní následovně:

„1. Antidumpingová cla uložená na základě tohoto nařízení mohou být rozšířena na dovoz obdobných výrobků, též mírně upravených, ze třetích zemí nebo na dovoz mírně upravených obdobných výrobků ze země, která je předmětem opatření, nebo částí těchto výrobků, jestliže dochází k obcházení platných opatření. Antidumpingová cla, která nesmějí převýšit zbytkové antidumpingové clo uložené v souladu s čl. 9 odst. 5, mohou být rozšířena na dovoz od společností, které využívají individuální cla v zemích,

které jsou předmětem opatření, jestliže dochází k obcházení platných opatření. Obcházením se rozumí změna obchodních toků mezi třetími zeměmi a Společenstvím nebo mezi jednotlivými společnostmi v zemi, která je předmětem opatření, a Společenstvím způsobená praktikami, zpracovatelskými postupy nebo pracemi, pro něž mimo uložení vyrovnávacího cla neexistuje dostatečné opodstatnění nebo hospodářský důvod, pokud zároveň existují důkazy o újmě nebo o tom, že vyrovnávací účinky cla jsou mařeny, pokud se jedná o ceny nebo množství obdobného výrobku, a existují důkazy o dumpingu ve vztahu k běžné hodnotě určené dříve pro obdobný výrobek, v případě nutnosti v souladu s článkem 2.

Praktiky, zpracovatelské procesy nebo práce uvedené v prvním pododstavci zahrnují mimo jiné mírnou úpravu dotčeného výrobku tak, aby spadal pod kódy celní nomenklatury, které nejsou obvykle předmětem opatření, přičemž úprava nezmění jeho základní vlastnosti; zasílání výrobku, který je předmětem opatření, prostřednictvím třetích zemí; případ, kdy vývozci nebo výrobci reorganizují své prodejní mechanismy a cesty v zemi, která je předmětem opatření, aby nakonec nechali své výrobky vyvézt do Společenství prostřednictvím výrobců, kteří využívají individuální clo o sazbě, která je nižší než sazba platná pro jejich výrobky; a za podmínek uvedených v odstavci 2 montáž součástí při montážní operaci ve Společenství nebo třetí zemí.

2. Montáž ve Společenství nebo ve třetí zemi se považuje za obcházení platných opatření, pokud

a) montáž začala nebo byla značně rozšířena po zahájení antidumpingového šetření nebo těsně před jeho zahájením a použité díly pocházejí ze země, na niž se vztahují opatření;

[…]

c) vyrovnávací účinek cla je narušen cenami nebo množstvími montovaných obdobných výrobků a existují důkazy o dumpingu ve vztahu k běžným hodnotám určeným dříve pro obdobné nebo stejné výrobky.

3. Šetření podle tohoto článku se zahájí z podnětu Komise nebo na žádost členského státu nebo jiné zúčastněné strany, pokud žádost obsahuje dostatečné důkazy o činitelích uvedených v odstavci 1. Zahájení se provede nařízením Komise přijatým po konzultaci s poradním výborem, ve kterém lze dát současně pokyn celním orgánům, aby evidovaly dovoz podle čl. 14 odst. 5 nebo aby vyžadovaly složení jistoty. Šetření provádí Komise s případnou pomocí celních orgánů a musí být ukončeno ve lhůtě devíti měsíců. Jestliže definitivně zjištěné skutečnosti prokáží, že působnost opatření musí být rozšířena, učiní tak Rada na návrh Komise po konzultaci s poradním výborem. Pokud Rada nerozhodne prostou většinou o odmítnutí návrhu ve lhůtě jednoho měsíce po jeho podání Komisí, je návrh Radou přijat. Rozšíření působnosti nabývá účinku dnem, kdy byla stanovena povinnost vést celní evidenci podle čl. 14 odst. 5 nebo od kterého je vyžadováno složení jistoty. Příslušná procesní ustanovení tohoto nařízení o zahájení a průběhu šetření se použijí podle tohoto článku.

[…]“

8 Podle čl. 14 odst. 5 základního nařízení platí:

„Komise může po konzultaci s poradním výborem vyzvat celní orgány, aby přijaly vhodná opatření k zavedení takové celní evidence dovozu, aby následně mohla být vůči dováženým výrobkům zavedena opatření ode dne celní evidence. Celní evidenci dovozu lze zavést na řádně odůvodněnou žádost výrobního odvětví Společenství. Celní evidence se zavádí nařízením, které blíže určí účel opatření a případně odhad částky možného budoucího celního dluhu. Dovoz nesmí být celně evidován po dobu delší než devět měsíců.“

9 Článek 18 tohoto nařízení stanoví:

„1. Pokud účastník řízení odmítne umožnit přístup k nezbytným informacím nebo je neposkytne ve lhůtě stanovené tímto nařízením nebo pokud klade závažným způsobem překážky šetření, mohou prozatímní nebo konečná pozitivní nebo negativní zjištění vycházet z dostupných údajů. […]

[…]

6. Nespolupracuje-li účastník řízení vůbec nebo jen částečně a následkem toho nejsou některé podstatné informace sděleny, může to vést k výsledku, který pro něj bude méně příznivý, než kdyby při šetření spolupracoval.“

Antidumpingová nařízení týkající se neplnitelných plynových kapesních kamínkových zapalovačů

10 V návaznosti na podnět, který k Evropské komisi podala v roce 1989 Evropská federace výrobců zapalovačů, bylo přijato nařízení Rady (EHS) č. 3433/91 ze dne 25. listopadu 1991 o uložení konečného antidumpingového cla z dovozu neplnitelných plynových kapesních kamínkových zapalovačů pocházejících z Japonska, Čínské lidové republiky, Korejské republiky a Thajska a o konečném výběru uloženého prozatímního cla (Úř. věst. L 326, s. 1; Zvl. vyd. 11/17, s. 292).

11 Podle článku 1 tohoto nařízení bylo uloženo konečné antidumpingové clo z dovozu neplnitelných plynových kapesních kamínkových zapalovačů pocházejících zejména z Čínské lidové republiky (dále jen „ČLR“).

12 Po šetření možného obcházení antidumpingového cla bylo přijato nařízení Rady (ES) č. 192/1999 ze dne 25. ledna 1999, kterým se rozšiřuje konečné antidumpingové clo uložené nařízením (EHS) č. 3433/91 na dovoz neplnitelných plynových kapesních kamínkových zapalovačů pocházejících z Čínské lidové republiky na dovoz některých plnitelných kapesních kamínkových zapalovačů pocházejících z Čínské lidové republiky nebo zasílaných nebo pocházejících z [Tchaj-wanu] a na dovoz neplnitelných zapalovačů zasílaných nebo pocházejících z [Tchaj-wanu] a kterým se zastavuje řízení týkající se dovozu neplnitelných zapalovačů zasílaných z Hongkongu a Macaa (Úř. věst. L 22, s. 1; Zvl. vyd. 11/30, s. 170).

13 Článkem 1 tohoto nařízení bylo antidumpingové clo uložené nařízením č. 3433/91 rozšířeno na dovoz neplnitelných plynových kapesních kamínkových zapalovačů zasílaných nebo pocházejících z Tchaj-wanu, jakož i na dovoz některých plnitelných plynových kapesních kamínkových zapalovačů pocházejících z ČLR nebo zasílaných nebo pocházejících z Tchaj-wanu.

14 Antidumpingové clo uložené nařízením č. 3433/91 a rozšířené nařízením č. 192/1999 bylo ponecháno v platnosti nařízením Rady (ES) č. 1824/2001 ze dne 12. září 2001 o uložení konečného antidumpingového cla z dovozu neplnitelných plynových kapesních kamínkových zapalovačů pocházejících z Čínské lidové republiky a odesílaných nebo pocházejících z Tchaj-wanu a z dovozu některých plnitelných kapesních kamínkových zapalovačů pocházejících z Čínské lidové republiky a odesílaných nebo pocházejících z Tchaj-wanu (Úř. věst. L 248, s. 1; Zvl. vyd. 11/38, s. 143) a také nařízením Rady (ES) č. 1458/2007 ze dne 10. prosince 2007, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo z dovozu neplnitelných plynových kapesních kamínkových zapalovačů pocházejících z Čínské lidové republiky a odesílaných nebo pocházejících z Tchaj-wanu a z dovozu některých plnitelných kapesních kamínkových zapalovačů pocházejících z Čínské lidové republiky a odesílaných nebo pocházejících z Tchaj-wanu (Úř. věst. L 326, s. 1).

15 Prostřednictvím „oznámení o nadcházejícím pozbytí platnosti některých antidumpingových opatření“, zveřejněného v *Úředním věstníku Evropské unie* dne 1. května 2012 (Úř. věst. C 127, s. 3), Komise oznámila, že pokud nebude v souladu s postupem stanoveným v čl. 11 odst. 2 základního nařízení

zahájen přezkum, pozbudou antidumpingová opatření – týkající se mimo jiné dovozu neplnitelných plynových kapesních kamínkových zapalovačů pocházejících z ČLR a zasílaných nebo pocházejících z Tchaj-wanu – platnosti k 13. prosinci 2012. Vzhledem k tomu, že po zveřejnění tohoto oznámení nebyla podána žádná řádně doložená žádost o přezkum, oznámila Komise prostřednictvím „oznámení o pozbytí platnosti některých antidumpingových opatření“, zveřejněného v *Úředním věstníku Evropské unie* dne 12. prosince 2012 (Úř. věst. C 382, s. 12), že tato antidumpingová opatření skutečně pozbudou platnosti dne 13. prosince 2012.

16 V mezidobí Komise článkem 1 nařízení Komise (EU) č. 548/2012 ze dne 25. června 2012 o zahájení šetření možného obcházení antidumpingových opatření uložených nařízením Rady (ES) č. 1458/2007 na dovoz neplnitelných plynových kapesních kamínkových zapalovačů pocházejících z Čínské lidové republiky dovozem neplnitelných plynových kapesních kamínkových zapalovačů zasílaných z Vietnamu, bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Vietnamu, a o zavedení celní evidence tohoto dovozu (Úř. věst. L 165, s. 37), zahájila šetření s cílem stanovit, zda při dovozu neplnitelných plynových kapesních kamínkových zapalovačů do Unie zasílaných z Vietnamu dochází k obcházení opatření uložených nařízením č. 1458/2007.

17 Podle článku 2 tohoto nařízení byly celní orgány členských států povinny přijmout vhodná opatření k zavedení celní evidence dovozů uvedených v článku 1 uvedeného nařízení v souladu s čl. 13 odst. 3 a čl. 14 odst. 5 základního nařízení.

18 Sporné nařízení bylo přijato v návaznosti na šetření zahájené nařízením č. 548/2012, které se týkalo období od 1. dubna 2011 do 31. března 2012 (dále jen „období, o němž se podává zpráva“).

19 Body 28 až 30 a bod 36 odůvodnění sporného nařízení, jež se týkají míry spolupráce vietnamských vyvážejících výrobců, jsou formulovány následujícím způsobem:

„(28) Jak je uvedeno v 18. bodě odůvodnění, odpovědi na dotazník poskytlo sedm společností. Za období, o němž se podává zpráva, celkový oznámený objem zapalovačů prodaný do Unie podle těchto odpovědí představoval více než 100 % celkového objemu zapalovačů, jež byly deklarovány jako dovezené do Unie podle databáze Eurostatu Comext. Navzdory skutečnosti, že informace týkající se objemu prodeje v odpovědích byly považovány za nespolehlivé, jak vysvětluje 29. bod odůvodnění, jsou tyto údaje přesto ukazatelem toho, že spolupráce byla intenzivní a šetřené společnosti reprezentativní.

(29) Při inspekcích na místě provedených v prostorách sedmi vietnamských vyvážejících výrobců se zjistilo, že všichni tito výrobci předložili informace, které nelze považovat za spolehlivé pro účely šetření. Konkrétně bylo zjištěno, že sedm společností nesprávně uvedlo své objemy výroby, dovoz částí zapalovačů a celkový prodej. Bylo rovněž zjištěno, že část obchodu souvisejícího s výrobkem, který je předmětem šetření, nebyla do oficiálních účtů zahrnuta a že některé montážní operace byly prováděny neoficiálními subdodavateli. Navíc nebylo deklarováno nebo bylo nesprávně uvedeno dovezené množství částí z ČLR a část prodeje nebyla v účtech společností zohledněna. V důsledku toho nebylo možné spolehlivě stanovit zejména objem celkové výroby a celkového prodeje dotčených společností nebo porovnat skutečné prodejní ceny výrobku, který je předmětem šetření, a náklady na hlavní vstupní materiály, jako je plyn, s údaji poskytnutými v odpovědích na dotazník.

(30) Vzhledem k situaci popsané v 29. bodě odůvodnění byli vyvážející výrobci informováni o tom, že podle článku 18 základního nařízení budou zjištění a závěry vycházet z dostupných údajů. […]

[…]

(36) Vzhledem k výše uvedenému musela být zjištění týkající se dovozu neplnitelných plynových kapesních kamínkových zapalovačů z Vietnamu do Unie učiněna na základě dostupných skutečností v souladu s čl. 18 odst. 1 základního nařízení. V důsledku toho, s cílem zajistit, aby neposkytnutí informací zúčastněnými stranami nebránilo šetření, Komise nahradila nepřezkoumatelné údaje poskytnuté vietnamskými výrobci jinými dostupnými údaji, jako je databáze Comext agentury Eurostat, ke stanovení celkových objemů dovozu z Vietnamu do Unie a údaji o nákladech předložené v rámci žádosti ke stanovení podílu čínských částí (viz 50. bod odůvodnění níže).“

20 V bodě 37 odůvodnění, který se týká míry spolupráce čínských vyvážejících výrobců, toto nařízení stanoví:

„Z čínských vyvážejících výrobců nespolupracoval žádný. Proto bylo zjištění týkající se dovozu dotčeného výrobku do Unie a vývozu neplnitelných plynových kapesních kamínkových zapalovačů z ČLR do Vietnamu nutné provést na základě dostupných údajů v souladu s čl. 18 odst. 1 základního nařízení. Pro stanovení celkového vývozu z ČLR do Vietnamu byly použity statistické údaje Comtrade Spojených národů poskytnuté v žádosti.“

21 V bodech 38 až 44 odůvodnění uvedeného nařízení, týkajících se změny obchodních toků, je uvedeno:

„2.4. Změna obchodních toků

Dovoz neplnitelných plynových kapesních kamínkových zapalovačů do Unie

(38) Dovoz dotčeného výrobku z ČLR poklesl v roce 1991, kdy byla opatření poprvé zavedena. Dovoz zůstal nízký i po několika postupných změnách a rozšířeních opatření v letech 1995, 1999, 2001 a 2007.

(39) Dovozy zapalovačů z ČLR v období od 1. ledna 2008 do 31. března 2012 byly, pokud jde o objem, poměrně stabilní, přibližně 50 milionů kusů v letech 2008 a 2009, 70 milionů kusů v roce 2010 a 60 milionů kusů v roce 2011 a v období, o němž se podává zpráva. Sestávaly však pouze z plnitelných modelů a jednorázových (piezoelektrických) zapalovačů, na které se nevztahují platná opatření.

(40) Dovoz výrobku, který je předmětem šetření, z Vietnamu se v průběhu času zvýšil. Zatímco v roce 1997 dovoz výrobku, který je předmětem šetření, z Vietnamu do Unie prakticky neexistoval, od roku 2007 došlo u výrobku, který je předmětem šetření, k rychlému nárůstu objemu dovozu.

(41) V období, o němž se podává zpráva […], dovoz z Vietnamu představoval 84 % veškerého dovozu do Unie.

Dovoz neplnitelných zapalovačů z Vietnamu do [U]nie jako % veškerého dovozu

	2008	2009	2010	2011	RP
podíl na trhu	80 %	84 %	83 %	84 %	84 %

Vývoz částí zapalovačů z ČLR do Vietnamu

(42) Během období šetření byly části kamínkových zapalovačů vyváženy z ČLR do Vietnamu. Vietnam je nejvýznamnější vývozní destinací částí kamínkových zapalovačů z ČLR. Podle statistických údajů uvedených v žádosti vývoz částí zapalovačů z ČLR do Vietnamu od roku 1999 významně vzrostl. V roce 1999 představoval vývoz částí zapalovačů z ČLR do Vietnamu méně než 3 % celkového vývozu, zatímco v roce 2010 se stal Vietnam první vývozní destinací částí zapalovačů s podílem 26 % dovozu. Objemově by to odpovídalo zvýšení z necelých 50 milionů na 200 milionů dokončených zapalovačů.

Objem výroby neplnitelných plynových kapesních kamínkových zapalovačů ve Vietnamu

(43) Jelikož nešlo přihlédnout k informacím poskytnutým vietnamskými výrobci, nebylo možné získat žádné ověřitelné informace o možných úrovních skutečné výroby neplnitelných plynových kapesních kamínkových zapalovačů.

2.5. Závěr týkající se změny obchodních toků

(44) Celkový pokles vývozu z ČLR do Unie a zvýšení vývozu z Vietnamu do Unie od roku 2007 a výrazné zvýšení vývozu částí zapalovačů z ČLR do Vietnamu od roku 1999, to vše představovalo změnu obchodních toků mezi ČLR a Vietnamem na jedné straně a Unií na straně druhé.“

22 Článek 1 téhož nařízení stanoví:

„1. Konečné antidumpingové clo uložené čl[ánkem] 1 odst. 2 nařízení […] č. 1458/2007 z dovozu neplnitelných plynových kapesních kamínkových zapalovačů pocházejících z [ČLR] se rozšiřuje na dovoz neplnitelných plynových kapesních kamínkových zapalovačů zasílaných z Vietnamu bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Vietnamu či nikoli, v současnosti kódu KN ex 9613 10 00.

2. Clo rozšířené podle odstavce 1 tohoto článku se vybere z dovozu zasílaného z Vietnamu od 27. června 2012 do 13. prosince 2012 bez ohledu na to, zda je u něj deklarován původ z Vietnamu či nikoli, evidovaného v souladu s článkem 2 nařízení […] č. 548/2012 a čl. 13 odst. 3 a čl. 14 odst. 5 [základního] nařízení […].

[…]“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

23 V období od srpna do prosince 2012 uvedla mezinárodní přepravní společnost APEX do volného oběhu v Unii 4 024 080 neplnitelných plynových kapesních kamínkových zapalovačů zasílaných z Vietnamu.

24 Platebním výměrem ze dne 26. března 2013 uložil hlavní celní úřad města Hamburku společnosti APEX povinnost odvést z titulu tohoto uvedení do volného oběhu a na základě sporného nařízení antidumpingové clo v celkové výši 261 565,20 eura.

25 Dne 15. dubna 2013 podala společnost APEX proti tomuto platebnímu výměru odvolání. Poté, co hlavní celní úřad města Hamburku toto odvolání rozhodnutím ze dne 5. června 2013 zamítl, podala APEX dne 5. července 2013 správní žalobu k Finanzgericht Hamburg (finanční soud v Hamburku).

26 Tento soud zaprvé vyjádřil pochybnosti o tom, zda Rada měla možnost rozšířit antidumpingové clo uložené nařízením č. 1458/2007, neboť v okamžiku přijetí sporného nařízení nebylo již nařízení č. 1458/2007 v platnosti. Ze znění čl. 13 odst. 1 základního nařízení, zejména z výrazu „jestliže dochází k obcházení platných opatření“, totiž vyplývá, že antidumpingová opatření lze rozšířit jen tehdy, pokud jsou platná, potažmo pokud neuplynula jejich platnost. Ve prospěch tohoto výkladu svědčí podle předkládajícího soudu i obecná systematika a účel antidumpingových opatření. Uložení antidumpingových cel tak nepředstavuje sankci za předchozí jednání, nýbrž obranné a ochranné opatření proti nekalé hospodářské soutěži vyplývající z dumpingových praktik, jež má do budoucna zabránit dumpingovým dovozům nebo je učinit ekonomicky nezajímavými.

27 Finanzgericht Hamburg (finanční soud v Hamburku) nicméně připouští, že výraz „jestliže dochází k obcházení platných opatření“ lze chápat též tak, že se týká období uplatňování rozšíření antidumpingového cla, a nikoli data přijetí nařízení o rozšíření tohoto antidumpingového cla. Uvedený soud v této souvislosti zdůrazňuje, že čl. 13 odst. 3 věta šestá základního nařízení výslovně počítá s rozšířením antidumpingového cla se zpětnou působností ode dne, kdy byla stanovena povinnost vést celní evidenci podle čl. 14 odst. 5 téhož nařízení. Finanzgericht Hamburg (finanční soud v Hamburku) dále uvádí, že v souladu s účelem a obecnou systematikou uvedeného nařízení je jediným předmětem nařízení o rozšíření antidumpingových opatření zajistit účinnost těchto opatření a zabránit tomu, aby byla obcházena. Takové nařízení má tudíž ve vztahu k původním antidumpingovým opatřením pouze doplňkovou povahu, což by mohlo znamenat, že článek 13 základního nařízení neobsahuje žádnou lhůtu pro přijetí nařízení o rozšíření antidumpingového cla.

28 Zadruhé považuje Finanzgericht Hamburg (finanční soud v Hamburku) za nepravděpodobné, že by v daném případě byly splněny podmínky týkající se existence obcházení, stanovené v čl. 13 odst. 1 a odst. 2 písm. a) základního nařízení.

29 V první řadě nebyla prokázána změna obchodních toků podle čl. 13 odst. 1 věty třetí základního nařízení mezi dotyčnými třetími zeměmi, a sice ČLR a Vietnamem, a Unií. Číselné údaje o dovozu dotčeného výrobku z ČLR nejsou podle něj dostatečně přesné, respektive jsou – co se týče údajů uvedených v bodě 39 odůvodnění sporného nařízení – irelevantní. Údaje o dovozu z Vietnamu, uvedené v bodě 40 odůvodnění tohoto nařízení, navíc nepokrývají ani rok 2007, ani roky předchozí, takže je lze dát do souvislosti s úvahami rozvinutým v bodě 42 odůvodnění uvedeného nařízení, týkajícím se vývozu částí zapalovačů z ČLR do Vietnamu, jen dílčí měrou.

30 Dále mezi poklesem dovozu dotčeného výrobku z ČLR v roce 1991, zvýšením vývozu částí zapalovačů z ČLR do Vietnamu od roku 1999 a zvýšením dovozu dotčeného výrobku z Vietnamu do Unie v roce 2007 je časový odstup. Finanzgericht Hamburg (finanční soud v Hamburku) upřesňuje, že si je vědom skutečnosti, že čl. 13 odst. 1 základního nařízení neobsahuje žádný časový požadavek na změnu obchodních toků. Má nicméně za to, že v případě, kdy se obchodní toky mezi třetími zeměmi a Unií změnily teprve mnoho let po zavedení antidumpingových opatření, je nutné zvláštní vysvětlení.

31 Ve sporném nařízení není mimoto uvedeno, proč bezprostředně před zvýšením dovozu dotčeného výrobku z Vietnamu nedošlo ke zvýšení vývozu částí zapalovačů z ČLR do Vietnamu, ani zda zvýšení dovozu zapalovačů z Vietnamu od roku 2007 odpovídá srovnatelně významnému poklesu dovozu zapalovačů z ČLR.

32 V druhém sledu má předkládající soud pochybnosti o splnění podmínek podle čl. 13 odst. 2 písm. a) základního nařízení. Montážní operace dotčené ve věci v původním řízení nemohly „zač[ít] nebo b[ýt] značně rozšířen[y] po zahájení antidumpingového šetření nebo těsně před jeho zahájením“. Navíc je spíše nepravděpodobné, že by pro tyto operace neexistovalo jiné dostatečné opodstatnění nebo jiný hospodářský důvod než vyhnout se antidumpingovým opatřením zavedeným nařízením č. 1458/2007. Zmíněné operace mohly být opodstatněné mimo jiné vzhledem k nižším nákladům na pracovní sílu.

33 Za těchto okolností se Finanzgericht Hamburg (finanční soud v Hamburku) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Je [sporné nařízení] neplatné proto, že v době jeho přijetí již skončila platnost antidumpingového cla uloženého nařízením č. 1458/2007, jehož rozšíření mělo být nařízeno?

2) V případě záporné odpovědi na první otázku, je [sporné nařízení] neplatné proto, že není možné ve smyslu čl. 13 odst. 1 [základního nařízení] konstatovat obcházení opatření uloženého nařízením č. 1458/2007 […]?“

K předběžným otázkám

34 Podstatou předběžných otázek předkládajícího soudu, kterými je třeba se zabývat společně, je, zda je sporné nařízení neplatné vzhledem k tomu, že bylo přijato v okamžiku, kdy nařízení č. 1458/2007 nebylo již v platnosti, a dále k tomu, že Rada neprokázala právně dostačujícím způsobem, že docházelo k obcházení ve smyslu čl. 13 odst. 1 základního nařízení.

Úvodní poznámky

35 Je třeba podotknout, že APEX vznesla v písemném vyjádření předloženém Soudnímu dvoru důvod neplatnosti sporného nařízení, jejž předkládající soud v žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce neuvedl. Konkrétně namítla, že od podzimu 2012 bylo jasné, že opatření zavedená nařízením č. 1458/2007 nebudou prodloužena, neboť dovoz dotčeného výrobku z ČLR již nepředstavoval žádné nebezpečí dumpingu. V tomto kontextu nebylo podle APEX možné považovat vyrovnávací účinky antidumpingového cla za mařené ve smyslu čl. 13 odst. 1 základního nařízení.

36 Podle ustálené judikatury Soudního dvora se řízení upravené v článku 267 SFEU zakládá na jasném oddělení funkcí vnitrostátních soudů od funkcí Soudní dvora, takže je věcí pouze vnitrostátního soudu, kterému byl spor předložen a jenž musí nést odpovědnost za soudní rozhodnutí, které bude vydáno, posoudit s ohledem na konkrétní okolnosti věci jak nezbytnost rozhodnutí o předběžné otázce pro vydání jeho rozsudku, tak relevanci otázek, které klade Soudnímu dvoru (rozsudek Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, bod 26).

37 Z ustálené judikatury Soudního dvora taktéž vyplývá, že článek 267 SFEU nepředstavuje procesní prostředek, který mají k dispozici účastníci řízení ve sporu probíhajícím před vnitrostátním soudem, takže Soudní dvůr nemůže být povinen posoudit platnost unijního práva z pouhého důvodu, že tato otázka byla před ním nadnesena jedním z těchto účastníků řízení v jeho písemném vyjádření (viz rozsudek Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, bod 27 a citovaná judikatura).

38 Za těchto podmínek není namístě rozšiřovat posuzování platnosti sporného nařízení s ohledem na důvody, které předkládající soud neuvedl.

K důvodu neplatnosti vycházejícímu ze skutečnosti, že sporné nařízení bylo přijato v okamžiku, kdy nařízení č. 1458/2007 nebylo již v platnosti

39 Předkládající soud poukazuje na neplatnost sporného nařízení, jímž byla po šetření možného obcházení ve smyslu článku 13 základního nařízení rozšířena antidumpingová opatření zavedená nařízením č. 1458/2007, v první řadě proto, že bylo přijato v okamžiku, kdy nařízení č. 1458/2007 nebylo již v platnosti, a že vedlo k vybírání rozšířeného antidumpingového cla výlučně se zpětnou působností za období ode dne, kdy byla stanovena povinnost vést celní evidenci, do data, kdy tato opatření pozbyla platnosti.

40 V této souvislosti je třeba připomenout, že článek 13 základního nařízení stanoví, že unijní orgány mohou v případě, že konstatují, že dochází k obcházení antidumpingových opatření, rozšířit tato opatření na dovoz obdobných výrobků, též mírně upravených, z jiných třetích zemí než ze země, která je předmětem těchto opatření.

41 Pro účely posouzení prvního důvodu neplatnosti uváděného předkládajícím soudem je třeba určit, zda článek 13 základního nařízení umožňuje přijetí rozhodnutí o rozšíření antidumpingových opatření navzdory tomu, že tato opatření pozbyla platnosti.

42 Podle ustálené judikatury Soudního dvora platí, že pro určení působnosti ustanovení unijního práva, v projednávaném případě článku 13 základního nařízení, je třeba vzít v úvahu zároveň jeho znění, kontext a cíle (rozsudek Angerer, C-477/13, EU:C:2015:239, bod 26 a citovaná judikatura).

43 Ohledně znění článku 13 základního nařízení je třeba podotknout, že mimo povinnost ukončit šetření ve lhůtě devíti měsíců od jeho zahájení, stanovenou v odstavci 3, neobsahuje tento článek žádnou instrukci k okamžiku, kdy by případně mělo být přijato rozhodnutí o rozšíření antidumpingových opatření.

44 Je pravda, že podle čl. 13 odst. 1 věty první základního nařízení mohou být antidumpingová cla rozšířena, „jestliže dochází k obcházení platných opatření“. Předmětem této věty je ovšem vymezení případů, ve kterých lze přijímat rozhodnutí o rozšíření antidumpingového cla. Nelze tedy mít za to, že by normotvůrce použitím výrazu „platná opatření“ zamýšlel zaujmout stanovisko k okamžiku, kdy by takové rozhodnutí o rozšíření mělo být přijato, a tudíž zakázat jeho přijetí v okamžiku, kdy obcházená antidumpingová opatření pozbyla platnosti.

45 Použití výrazu „platná opatření“ v čl. 13 odst. 1 základního nařízení naopak znamená, že období uplatňování rozšířených antidumpingových opatření nesmí přesahovat období platnosti rozšiřovaných antidumpingových opatření.

46 Z toho vyplývá, jak uvedl generální advokát v bodě 31 svého stanoviska, že výklad znění článku 13 základního nařízení nedovoluje vyloučit možnost přijmout nařízení o rozšíření antidumpingových opatření, která již pozbyla platnosti.

47 Analýza kontextu článku 13 základního nařízení a cílů tohoto článku – a v obecnější rovině tohoto nařízení – potvrzuje, že nařízení o rozšíření antidumpingových opatření lze přijmout poté, co tato opatření pozbyla platnosti, ovšem samozřejmě s tím, že opatření mohou být rozšířena jen na období předcházející tomuto pozbytí platnosti, takže rozšířená opatření budou mít výlučně zpětnou působnost.

48 V této souvislosti je třeba poukázat zaprvé na to, že čl. 10 odst. 1 základního nařízení sice zakotvuje zásadu zákazu zpětné působnosti antidumpingových opatření, která tak lze uplatnit v zásadě pouze na výrobky, které jsou propuštěny do volného oběhu po dni, k němuž vstoupí nařízení o jejich zavedení v platnost, avšak několik ustanovení základního nařízení se od této zásady odchyluje. Tato ustanovení totiž umožňují uplatnění antidumpingových opatření na výrobky propuštěné do volného oběhu přede dnem, k němuž vstoupilo nařízení o jejich zavedení v platnost, pokud byl dovoz celně evidován podle čl. 14 odst. 5 základního nařízení.

49 Konkrétně v souvislosti s pravidly týkajícími se obcházení stanoví čl. 13 odst. 3 věta druhá základního nařízení, že šetření se zahajuje nařízením Komise, ve kterém lze dát současně pokyn celním orgánům, aby evidovaly dovoz podle čl. 14 odst. 5 tohoto nařízení nebo aby vyžadovaly složení jistoty. V článku 13 odst. 3 větě šesté toto nařízení stanoví, že rozšíření působnosti antidumpingových opatření nabývá účinku dnem, kdy byla stanovena povinnost vést celní evidenci dovozu podle čl. 14 odst. 5 uvedeného nařízení. Toto nařízení tudíž dovoluje vybírat se zpětnou působností antidumpingové clo rozšířené nařízením o rozšíření přijatým na základě jeho článku 13.

50 Zadruhé podle judikatury Soudního dvora plyne zejména z bodu 19 odůvodnění a z článku 13 základního nařízení, že jediným předmětem nařízení o rozšíření antidumpingového cla je zajistit jeho účinnost a zabránit tomu, aby bylo obcházeno. Povinnost vést celní evidenci dotyčných dovozů ve specifickém rámci případu obcházení navíc usiluje o účinnost rozšířených konečných opatření i tím, že umožňuje zpětné uložení cel, tak aby bylo zabráněno tomu, že konečná opatření, jež se mají uplatnit, budou zbavena užitečného účinku (rozsudek Paltrade, C-667/11, EU:C:2013:368, body 28 a 29).

51 Kdyby se ovšem – jak podotkl generální advokát v bodě 36 svého stanoviska – mělo za to, že nařízení o rozšíření antidumpingového cla nemůže být přijato poté, co tato opatření pozbudou platnosti, byl by cíl účinnosti opatření určených k potírání obcházení ohrožen. Kdyby totiž nebylo možné přijmout takové nařízení po tomto pozbytí platnosti, mohly by ochranu vyrovnávacího účinku antidumpingových opatření zajištěnou postupem podle článku 13 základního nařízení ohrozit dovozy uskutečněné v průběhu šetření zaměřeného na obcházení. V praxi by to znamenalo, že užitečný účinek antidumpingových opatření by nemohl být zajištěn až do konce období jejich uplatňování, které podle čl. 11 odst. 2 tohoto nařízení trvá v zásadě pět let.

52 Navíc, jak zdůraznil generální advokát v bodě 55 svého stanoviska, v případě, že by bylo shledáno, že nařízení o rozšíření antidumpingových opatření podle čl. 13 odst. 3 základního nařízení nemůže být přijato poté, co tato opatření pozbyla platnosti, mohla by být Komisi uložena povinnost ukončit šetření ve lhůtě kratší než ve lhůtě devíti měsíců stanovené tímto ustanovením. Tento závěr by rovněž vedl k tomu, že takové nařízení by mohlo být přijato bezprostředně před tím, než jím rozšiřovaná opatření pozbudou platnosti, ale nesmělo by být přijato bezprostředně poté, což postrádá jakékoli zákonné i logické odůvodnění.

53 Zatřetí je třeba poznamenat, že Soudní dvůr již dříve rozhodl, že opatření, kterým se rozšiřuje konečné antidumpingové clo, je pouze doplněním původního aktu, kterým se ukládá toto clo (rozsudek Paltrade, C-667/11, EU:C:2013:368, bod 28).

54 Z tohoto závěru sice plyne, že rozšířená opatření nemohou přetrvat poté, co rozšiřovaná opatření pozbudou platnosti, avšak ze vztahu mezi oběma opatřeními nelze dovodit, že by k rozhodnutí o zavedení rozšířených opatření muselo dojít dříve, než rozšiřovaná opatření pozbudou platnosti.

55 S ohledem na výše uvedenou analýzu je třeba konstatovat, že článek 13 základního nařízení nebrání přijetí nařízení o rozšíření antidumpingových opatření v okamžiku, kdy tato opatření již nejsou v platnosti, pokud se rozšíření týká výlučně období předcházejícího tomuto pozbytí platnosti a pokud byla v okamžiku zahájení šetření obcházení uložena povinnost vést celní evidenci dotyčných dovozů podle čl. 13 odst. 3 a čl. 14 odst. 5 základního nařízení, nebo případně vyžadováno složení jistoty, aby tak rozšířená opatření mohla být uplatňována se zpětnou působností ode dne vedení celní evidence.

56 Ve věci v původním řízení vskutku pozbyla antidumpingová opatření zavedená nařízením č. 1458/2007 platnosti dne 13. prosince 2012, zatímco sporné nařízení, jímž byla tato opatření rozšířena na dovoz zboží zasílaného z Vietnamu, bylo přijato teprve dne 18. března 2013. Je nicméně nesporné, že již dne 25. června 2012 zahájila Komise nařízením č. 548/2012 šetření s cílem stanovit, zda při tomto dovozu dochází k obcházení uvedeného opatření, a uložila celním orgánům povinnost, aby přijaly vhodná opatření k zavedení celní evidence tohoto dovozu.

57 Mimoto bylo článkem 1 odst. 2 sporného nařízení omezeno vybírání takto rozšířeného cla jen na dovozy zasílané z Vietnamu od 27. června 2012, kdy nařízení č. 548/2012 vstoupilo v platnost, do 13. prosince 2012, kdy pozbyla platnosti antidumpingová opatření zavedená nařízením č. 1458/2007.

58 Za těchto okolností je třeba s ohledem na úvahy rozvinuté výše v bodě 55 tohoto rozsudku konstatovat, že Rada tím, že sporné nařízení přijala v okamžiku, kdy antidumpingová opatření zavedená nařízením č. 1458/2007 již pozbyla platnosti, nepominula požadavky vyplývající z článku 13 základního nařízení,

neboť rozšíření těchto antidumpingových opatření se týkalo výlučně období předcházejícího tomuto pozbytí platnosti a v okamžiku zahájení šetření obcházení byla již uložena povinnost vést celní evidenci dotyčných dovozů podle čl. 13 odst. 3 a čl. 14 odst. 5 tohoto nařízení, aby tak rozšířená opatření mohla být uplatňována se zpětnou působností.

59 Okolnost, že sporné nařízení bylo přijato v okamžiku, kdy nařízení č. 1458/2007 nebylo již v platnosti, tudíž nemůže způsobit jeho neplatnost.

K důvodu neplatnosti vycházejícímu z toho, že obcházení nebylo prokázáno právně dostačujícím způsobem

60 Předkládající soud poukazuje v druhém sledu na neplatnost sporného nařízení z důvodu, že Rada neprokázala právně dostačujícím způsobem, že docházelo k obcházení ve smyslu čl. 13 odst. 1 základního nařízení, jelikož neprokázala ani změnu obchodních toků, ani existenci montážních operací, které by začaly nebo byly značně rozšířeny po zahájení antidumpingového šetření nebo těsně před jeho zahájením a které by postrádaly jiný hospodářský důvod než vyhnout se antidumpingovým opatřením zavedeným nařízením č. 1458/2007.

61 Je nutno připomenout, že Soudní dvůr rozhodl, že v oblasti společné obchodní politiky, a obzvláště v oblasti obchodních ochranných opatření disponují unijní orgány z důvodu složitosti hospodářských, politických a právních situací, které musí zkoumat, širokou posuzovací pravomocí. Soudní přezkum takového posouzení musí proto být omezen na ověření toho, zda byla dodržena procesní pravidla, zda skutková zjištění, na jejichž základě byla učiněna napadená volba, byla věcně správná, zda nedošlo ke zjevně nesprávnému posouzení těchto skutkových zjištění nebo zda nedošlo ke zneužití pravomoci (viz rozsudek Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, bod 29 a citovaná judikatura).

62 Pokud jde konkrétně o obcházení antidumpingových opatření, v čl. 13 odst. 1 základního nařízení se uvádí, že takové obcházení spočívá ve změně obchodních toků mezi třetími zeměmi a Unií, která vzniká na základě praktik, zpracovatelských postupů nebo prací, pro něž mimo uložení cla neexistuje dostatečné opodstatnění nebo hospodářský důvod, pokud zároveň existují důkazy o újmě nebo o tom, že vyrovnávací účinky cla jsou mařeny, pokud se jedná o ceny nebo množství obdobných výrobků.

63 Podle čl. 13 odst. 3 tohoto nařízení přísluší Komisi zahájit šetření na základě důkazů, které *prima facie* ukazují na praktiky obcházení. Pokud skutečnosti zjištěné v průběhu tohoto šetření umožňují dospět k závěru o existenci takového obcházení, Komise navrhne Radě rozšíření antidumpingových opatření (rozsudek Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, bod 31).

64 Žádné ustanovení základního nařízení však Komisi v rámci šetření existence obcházení nepřiznává pravomoc donutit výrobce nebo vývozce, jichž se daný podnět týká, aby se účastnili šetření nebo poskytli informace. Komise je tedy závislá na dobrovolné spolupráci zúčastněných stran při poskytnutí nezbytných informací (rozsudek Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, bod 32).

65 Z tohoto důvodu unijní normotvůrce v čl. 18 odst. 1 základního nařízení stanovil, že pokud účastník řízení odmítne umožnit přístup k nezbytným informacím nebo je neposkytne nebo pokud klade závažným způsobem překážky šetření, mohou prozatímní nebo konečná pozitivní či negativní zjištění vycházet z dostupných údajů (rozsudek Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, bod 33).

66 Kromě toho čl. 18 odst. 6 téhož nařízení upřesňuje, že nespolupracuje-li účastník řízení vůbec nebo jen částečně, a následkem toho nebudou některé podstatné informace sděleny, může to vést k výsledku, který pro něj bude méně příznivý, než kdyby při šetření spolupracoval (rozsudek Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, bod 34).

67 I když je pravda, že základní nařízení, a konkrétně jeho čl. 13 odst. 3 stanoví zásadu, že důkazní břemeno ohledně obcházení nesou unijní orgány, nic to nemění na tom, že zřetelným cílem čl. 18 odst. 1 a 6 základního nařízení, který stanoví, že v případě nedostatečné spolupráce zúčastněných stran mohou tyto orgány závěry šetření existence obcházení založit na dostupných údajích a že účastníci řízení, kteří na šetření nespolupracovali, se mohou nacházet v méně příznivé situaci, je zmírnit nároky kladené na uvedené důkazní břemeno (rozsudek Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, bod 35).

68 Z článku 18 základního nařízení zajisté vyplývá, že unijní normotvůrce neměl v úmyslu zavést právní domněnku umožňující z nedostatečné spolupráce zúčastněných či dotčených stran přímo vyvodit existenci obcházení, a sejmout tak z unijních orgánů veškeré důkazní břemeno. Avšak s ohledem na možnost učinit závěry, a to dokonce i konečné, na základě dostupných údajů a zacházet se stranou, která nespolupracuje vůbec nebo jen částečně, méně příznivě, než kdyby spolupracovala, je tak zcela zjevné, že unijní orgány jsou oprávněny vycházet ze souboru shodujících se nepřímých důkazů umožňujících dospět k závěru, že dochází k obcházení ve smyslu čl. 13 odst. 1 základního nařízení (rozsudek Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, bod 36).

69 Jakékoli jiné řešení by mohlo ohrozit účinnost obchodních ochranných opatření v Unii, když je unijním orgánům odepřena spolupráce v rámci šetření, jehož cílem je prokázat obcházení (rozsudek Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, bod 37).

70 Druhý důvod neplatnosti uváděný předkládajícím soudem je tedy třeba posuzovat s ohledem na tyto úvahy.

71 V této souvislosti z bodů 28 až 36 odůvodnění sporného nařízení vyplývá, že při šetření zaměřeném na obcházení dotčené ve věci v původním řízení spolupracovalo sedm vietnamských vyvážejících výrobců. Komise ovšem při inspekcích na místě provedených v prostorách těchto vyvážejících výrobců zjistila, že informace, které jí předložili, nelze považovat za spolehlivé. Podle bodu 37 odůvodnění tohoto nařízení navíc čínští vyvážející výrobci nespolupracovali.

72 Závěry o dovozu neplnitelných plynových kapesních kamínkových zapalovačů z Vietnamu a z ČLR do Unie i závěry o vývozu částí zapalovačů z ČLR do Vietnamu bylo tudíž třeba utvořit v souladu s čl. 18 odst. 1 základního nařízení. V této souvislosti vycházela Komise zejména z údajů z databáze Comext agentury Eurostat a ze statistických údajů Comtrade Spojených národů uvedených v žádosti, v návaznosti na kterou bylo zahájeno šetření zaměřené na obcházení, jakož i z jiných údajů obsažených v této žádosti.

73 Na základě těchto informací mohla Komise, která vedla šetření, na jehož základě bylo přijato sporné nařízení, a Rada, která toto nařízení přijala, zaprvé prokázat – jak vyplývá z bodu 38 odůvodnění sporného nařízení – že dovoz dotčeného výrobku z ČLR v roce 1991, kdy byla antidumpingová opatření poprvé zavedena, poklesl a od té doby zůstal nízký. Zadruhé je v bodech 40 a 41 odůvodnění tohoto nařízení konstatováno, že od roku 2007 došlo u dotčeného výrobku k rychlému nárůstu objemu dovozu z Vietnamu do Unie a že tento dovoz, který v roce 2008 představoval 80 % veškerého dovozu tohoto výrobku do Unie, dosáhl v období, o němž se podává zpráva, 84 % veškerého dovozu do Unie. Zatřetí je v bodě 42 odůvodnění uvedeného nařízení uvedeno, že vývoz částí zapalovačů z ČLR do Vietnamu od roku 1999 významně vzrostl a že v roce 2010 představoval 26 % veškerého vývozu částí zapalovačů z ČLR.

74 Na tomto základě bylo v bodě 44 odůvodnění sporného nařízení shledáno, že celkový pokles vývozu z ČLR do Unie a zvýšení vývozu z Vietnamu do Unie od roku 2007 a výrazné zvýšení vývozu částí zapalovačů z ČLR do Vietnamu od roku 1999 představovaly změnu obchodních toků mezi ČLR a Vietnamem na jedné straně a Unií na straně druhé.

75 Třebaže se ve sporném nařízení uvádí, že objem dovozu dotčeného výrobku z ČLR do Unie byl v roce 2007 nízký a objem dovozu tohoto výrobku z Vietnamu do Unie od téhož roku výrazně rostl, z téhož nařízení naproti tomu plyne, že vývoz částí zapalovačů z ČLR do Vietnamu rostl od roku 1999.

76 Z toho vyplývá, že nelze důvodně dospět k závěru o existenci souvislosti mezi zvýšením vývozu částí zapalovačů z ČLR do Vietnamu na straně jedné a zvýšením dovozu dotčeného výrobku z Vietnamu do Unie na straně druhé.

77 Za těchto podmínek nelze mít za to, že Rada a Komise vycházely ze souboru dostatečně se shodujících nepřímých důkazů ve smyslu judikatury citované výše v bodě 68 tohoto rozsudku, umožňujících dospět k závěru, že dochází k obcházení ve smyslu čl. 13 odst. 1 základního nařízení.

78 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na předběžné otázky odpovědět, že sporné nařízení je neplatné.

K nákladům řízení

79 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

Prováděcí nařízení Rady (EU) č. 260/2013 ze dne 18. března 2013, kterým se rozšiřuje konečné antidumpingové clo uložené nařízením (ES) č. 1458/2007 z dovozu neplnitelných plynových kapesních kamínkových zapalovačů pocházejících z Čínské lidové republiky na dovoz neplnitelných plynových kapesních kamínkových zapalovačů zasílaných z Vietnamské socialistické republiky bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Vietnamu, či nikoli, je neplatné.

Podpisy.